

Sygn. akt II Ka 118/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marek Ziółkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Ewy Woźniak Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Słupcy

po rozpoznaniu w dniu 17.05.2019 r.

sprawy S. J.

oskarżonego o przestępstwa z art. 276 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupcy z dnia 13.11.2018r.

sygn. akt II K 184/17

I. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe

za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych i wymierza mu

opłatę za to postępowanie w kwocie 180 złotych.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych D.

K., A. S. i M. S. kwoty po

840,00 złotych z tytułu poniesionych wydatków w postępowaniu

odwoławczym.

Marek Ziółkowski

Sygn. akt II Ka 118/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2018r. Sąd Rejonowy w Słupcy, sygn. akt II K 184/17 oskarżonego **S. J.** uznał za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru:

- w okresie od 19 grudnia 2016r. do 31 października 2018r. w P., przy ul. (...) oraz w innym nieustalonym miejscu ukrywał dokumentację związaną z działalnością Solarium S. D. K. – J. (obecnie K.), tj. książkę przychodów i rozchodów, ewidencję sprzedaży i zakupów VAT, ewidencję środków trwałych, ewidencję wyposażenia, faktury VAT zakupowe i sprzedażowe, inwentury, zeznania podatkowe, deklaracje ZUS, dokumentację pracowniczą, akta

osobowe pracowników, listy płac i listy obecności za okres od stycznia 2005r. do listopada 2016r., którą nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, w tym że co do faktur zakupowych za 2011 rok, ewidencji środków trwałych i tabeli amortyzacyjnej za 2011 rok, deklaracji VAT-7 za 2011 rok, faktur zakupowych za 2013 rok, ustala okres popełnienia przestępstwa do dnia 13 marca 2017 roku,

- w okresie od 31 sierpnia 2016r. do 31 października 2018r. w P., przy ul. (...) oraz w innym nieustalonym miejscu ukrywał dokumentację związaną z działalnością T. - K. Serwis (...), tj. ewidencję przychodów dla zryczałtowanego podatku dochodowego, faktury zakupowe i rachunki wystawiane przez T. - K. Serwis (...), inwentury, deklaracje ZUS i zeznania podatkowe, akta pracownicze, umowy o pracę z pracownikami – K. Ś. i P. B., listy płac, listy obecności, książkę ryzyka zawodowego pracowników za okres od 26 marca 2004r. do grudnia 2016r., którą nie miał prawa wyłącznie rozporządzać,

- w okresie od 31 grudnia 2016r. do 31 października 2018r. w P., przy ul. (...) oraz w innym nieustalonym miejscu ukrywał dokumentację związaną z działalnością PHU (...), tj. ewidencję sprzedaży i zakupów VAT, faktury VAT sprzedaży i zakupu, raporty miesięczne z kasy fiskalnej, książkę przychodów i rozchodów, inwentury, zeznania podatkowe za okres od września 2010r. do grudnia 2016r., którą nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, z tym że co do faktur zakupowych za 2012 rok, deklaracji VAT-7 za 2012 rok ustala okres popełnienia przestępstwa do dnia 13 marca 2017 roku,

- w okresie od 15 stycznia 2017r. do 31 października 2018r. w P., przy ul. (...) oraz w innym nieustalonym miejscu ukrywał dokumentację związaną z działalnością R. M. S., tj. faktury zakupowe i sprzedażowe, umowy z kontrahentami, umowę leasingu pojazdu, ewidencję środków trwałych, zeznania podatkowe za okres dwóch miesięcy – wrzesień i październik 2015r. oraz grudzień 2016r., którą to nie miał prawa wyłącznie rozporządzać,

przy czym czynów tych dopuścił się w ramach ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k., tj. przestępstw z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 276 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny 180 stawek dziennych po 10 złotych każda.

W punkcie drugim wyroku, Sąd na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił D. K. dowody rzeczowe zapisane w wykazie dowodów rzeczowych nr I/38/17/P pod poz. 2 i 3, stanowiące dwa segregatory opisane na grzbiecie (...) 2011 i 2013 oraz A. S. dowód rzeczowy zapisany w wykazie dowodów rzeczowych nr I/38/17/P pod poz. 1, stanowiący segregator opisany na grzbiecie (...), Ł. J. kalendarz 2016. W ostatnim punkcie wyroku, Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 325,10 złotych w tym opłatę w kwocie 180,00 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości, a zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1) na podstawie art. 427 k.p.k. i art. 438 pkt. 1 k.p.k. naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 276 k.k. poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, że:

a) każdy przedmiot lub zapisany nośnik informacji, który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub z okoliczności mającej znaczenie prawne, jest dokumentem w rozumieniu art. 276 k.k.,

b) dokumentem jest każdy zapis na dysku twardym komputera lub w systemie elektronicznym do przesyłania dokumentów do ZUS i urzędu skarbowego,

c) przez dokument, którym sprawca nie może wyłącznie rozporządzać, należy również uznawać dokument, istniejące w obrocie prawnym w więcej niż jednym egzemplarzu,

d) przedmiotem przestępstwa w rozumieniu art. 276 k.k. mogą być również zapisane na twardym dysku komputera oskarżonego zapisy będące wytworem działania oskarżonego, tj. księgi przychodów i rozchodów oraz ewidencje sprzedaży i zakupów VAT, ewidencje środków trwałych, ewidencje wyposażenia, ewidencje przychodów dla

zryczałtowanego podatku dochodowego, podczas gdy zapisy te są wytworem działalności oskarżonego i jako takie nie stanowią dokumentu w rozumieniu art. 276 k.k.,

e) przestępstwo z art. 276 k.k. może polegać na tym, że oskarżony nie wydrukował w formie papierowej i nie wydał oskarżycielom posiłkowym informacji zapisanych w systemie elektronicznym rozliczeń z ZUS i urzędem skarbowym,

f) przez dokument w rozumieniu art. 276 k.k. należy uznać również skany dokumentów, przesyłane oskarżonemu mailem przez oskarżycieli posiłkowych;

2) na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia Sądu I instancji, polegający na uznaniu, że:

a) oskarżony posiadał dokumenty, opisane w stawianych mu zarzutach, mimo że zeznania świadków i dokumenty zebrane w sprawie dowodzą okoliczności przeciwnej,

b) z zeznań pracowników spółki cywilnej wynika, że oskarżony prowadził księgowość Ł. J., podczas gdy żaden z tych świadków tego nie twierdził,

c) oskarżony tworzył książki przychodów i rozchodów, ewidencje sprzedaży i zakupów VAT, ewidencje środków trwałych, ewidencje wyposażenia (D. K.), ewidencje przychodów dla zryczałtowanego podatku dochodowego (Ł. J.), ewidencje sprzedaży i zakupów VAT, książkę przychodów i rozchodów (A. S.), ewidencję środków trwałych (M. S.), mimo że materiał dowodowy nie pozwala na takie ustalenia, a wręcz dowodzi, że takich ewidencji nie było,

d) oskarżony ukrywał deklaracje ZUS i deklaracje podatkowe, mimo że na prośbę oskarżycieli posiłkowych tworzył te deklaracje i miał ich umocowanie do składania deklaracji drogą elektroniczną w ich imieniu, przysyłał oskarżycielom posiłkowym dowody złożenia deklaracji i ich zapisy elektroniczne, ponadto w momencie zatwierdzenia deklaracji w systemie ZUS i organów podatkowych dokumenty te zapisywały się w systemach ZUS i organów podatkowych, zatem nie można uznać, że dokumenty te były ukrywane,

e) oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim popełnienia przestępstwa, podczas gdy okoliczności sprawy, zachowanie oskarżycieli posiłkowych, korespondencja mailowa między nimi oraz postawa samego oskarżonego dowodzą, że oskarżony nie miał zamiaru ukrywania dokumentów,

f) oskarżony wiedział, jakie dokumenty oskarżycieli posiłkowych miał zwrócić, podczas gdy wielokrotnie wskazywano w toku postępowania, że brak sprecyzowania, zwrot jakich dokumentów uniemożliwia oskarżony,

g) oskarżony dysponował jedynym egzemplarzem dokumentów, przesyłanych oskarżonemu mailem przez oskarżycieli posiłkowych oraz jedynym egzemplarzem dokumentów przekazywanych mu przez oskarżycieli w inny sposób, podczas gdy wysyłając oskarżonemu skany dokumentacji księgowej mailem oskarżyciele posiłkowi musieli mieć w komputerach wysyłane maile oraz wykonywane skany dokumentów,

h) oskarżony miał obowiązek wydać dokumenty M. S., podczas gdy z umowy nr (...) z dnia 21.11.2016r. o prowadzenie podatkowej księgi przychodów i rozchodów wynika, że miał on prawo zatrzymać te dokumenty do czasu zapłaty wynagrodzenia za usługi księgowe, a świadek M. S., przesłuchany na rozprawie w dniu 4 października 2017r. zeznał, że nie zapłacił należności za ostatni miesiąc świadczenia usług;

3) na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu I instancji, polegającą na:

a) naruszeniu art. 170 § 1 i 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych, składanych przez oskarżonego, mimo że nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających oddalenie wniosku dowodowego, przewidziana w naruszonym przepisie, a Sąd oddalił wnioski dowodowe na tej podstawie, że inne dowody wykazały okoliczność przeciwną niż ta, którą oskarżony zamierzał udowodnić,

b) naruszeniu art. 7 i 9 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. niewyjaśnienie przez jaki okres czasu oskarżony jako księgowy miał obowiązek przechowywać dokumenty, na podstawie których sporządzał rozliczenia,

c) naruszeniu art. 7 i 9 § 1 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dokumentów zebranych w sprawie oraz zeznań świadków i na tej podstawie bezpodstawne uznanie, że oskarżony ukrywał wszystkie dokumenty wskazane w zarzutach w P., przy ul. (...),

d) naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez nie oparcie się przez Sąd na całokształcie dowodów i okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a jedynie wybiórczo wyselekcjonowanym materiale dowodowym przez Sąd, tj. w szczególności nieuwzględnienie:

- zeznań złożonych przez oskarżycieli posiłkowych na rozprawach (szczegółowo wskazano wyżej),

- zeznań złożonych przez pracowników oskarżonego i Ł. J. odnośnie faktycznego zakresu dokumentacji, jaką posiadał Ł. J. i faktu nieprzekazywania tej dokumentacji oskarżonemu,

- wydruków maili do D. K. i A. S. na okoliczność wysyłania przez oskarżonego kopii deklaracji podatkowych, co ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy faktycznie te dokumenty były przez oskarżonego ukrywane, skoro oskarżycielki dysponują tymi kopiami,

- umowy o prowadzenie księgi przychodów i rozchodów, zawartej przez M. S. z oskarżonym, mimo że z tej umowy wynikało uprawnienie oskarżonego do wstrzymania się ze zwrotem dokumentów,

- zaświadczeń z US i ZUS na okoliczność znajdowania się w deklaracji w systemach informatycznych tych organów,

e) naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości w zakresie tego jakie dokumenty miały być rzekomo ukrywane przez oskarżonego,

f) naruszeniu art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez niezgodny z wymogami powołanego przepisu opis czynu, polegający na nieustaleniu rzekomego miejsca ukrywania dokumentów oraz niesprecyzowaniu, jakie dokumenty rzekomo miałyby ukrywać oskarżony,

g) naruszeniu art. 14 § 1 k.p.k. poprzez wykroczenie poza granice skargi oskarżyciela publicznego, a to poprzez rozszerzenie zakresu orzekania na okres, który nie był objęty skargą, tj. na okres od 31 marca do 31 października 2018r., mimo że skarga oskarżyciela dotyczyła zdarzenia historycznego, którego koniec wyznaczony został na dzień 30 marca 2017r.,

h) naruszeniu art. 398 § 1 w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez rozszerzenie zarzutów stawianych oskarżonemu bez zgody oskarżonego na kolejny okres czasu, tj. od dnia 31 marca do dnia 31 października 2018r., co ograniczyło prawo oskarżonego do prawidłowej obrony.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. J. od zarzucanego mu czynu.

Odpowiedź na apelację złożył pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych, podnosząc iż apelacja obrońcy jest całkowicie bezzasadna, w związku z czym wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w całości w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się niezasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż obrońca w głównej mierze kwestionuje trafność ustaleń faktycznych i oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy jak również prawidłowość ustalenia pojęcia dokumentu, a w

konsekwencji i sprawstwo oskarżonego. Kontrola instancyjna wykazała jednak, że zarzuty te są chybione i stanowią typową polemikę skarżącego z prawidłowymi ustaleniami dokonanyymi przez Sąd Rejonowy.

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji dokonał prawidłowej wykładni pojęcia „dokument”, o którym mowa w art. 276 k.k. Sąd słusznie przyjął, że jest nim każdy przedmiot lub zapisany nośnik informacji, w tym również skan, który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. Nie ma zatem znaczenia sama forma dokumentu. Sąd słusznie uznał, że dokumentem jest również dokument powstały w sposób elektroniczny, zapisany i przesyłany drogą mailową oraz zapisany na dysku komputera jak również zapisy będące wytworem działania oskarżonego, tj. księgi przychodów i rozchodów oraz ewidencje sprzedaży i zakupów VAT, ewidencje środków trwałych, ewidencje wyposażenia, ewidencje przychodów dla zryczałtowanego podatku dochodowego. Jak wskazał sam obrońca, ocena czy kopia dokumentu może stanowić przedmiot przestępstwa z art. 276 k.k. zależy od okoliczności sprawy. Sąd słusznie przyjął, że w przedmiotowej sprawie kopie, które ukrywał oskarżony, z uwagi na ich treść stanowiły dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne, a dodatkowo taką formę wymiany dokumentacji ustalił oskarżony wraz z oskarżycielami posiłkowymi, zatem z pewnością kopiom tym Sąd słusznie nadał moc dokumentów. W kontekście tego zarzutu, obrona wielokrotnie przeczy swoim własnym twierdzeniom, bowiem jeżeli uznaje, że przedmiotowe kopie i skany nie stanowią dokumentu w rozumieniu art. 276 k.k. to twierdzenia, iż oskarżony na bieżąco przysyłał oskarżycielom posiłkowym skany tychże dokumentów jest ze sobą sprzeczne.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej kontroli zarzutu oskarżenia i uznał, iż zachowanie oskarżonego S. J. odpowiada ustawowym elementom strony przedmiotowej i podmiotowej ciągu przestępstw z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Dodatkowo niezasadne jest twierdzenie obrońcy, iż oskarżony nie posiadał i nie ukrywał przedmiotowych dokumentów, bowiem złożył je w formie elektronicznej do odpowiednich systemów ZUS i US. Sam fakt, iż oskarżony przedkładał dokumenty, w tym deklaracje podatkowe właściwym organom, nie wyłącza jego sprawstwa w zakresie ukrywania dokumentacji przed oskarżycielami posiłkowymi. Dodatkowo obrona podnosi, iż oskarżony nie miał świadomości jakie dokumenty miał obowiązek zwrócić pokrzywdzonym, co pozostaje w sprzeczności z twierdzeniem iż oskarżony nie ukrywał jakichkolwiek dokumentów, ponieważ złożył je właściwym organom, gdyż m.in. właśnie te dokumenty winny być zwrócone oskarżycielom posiłkowym, co wyklucza brak wiedzy oskarżonego w tym zakresie. Zeznania świadków, jak i przeprowadzone przeszukania wykazały, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim oraz ukrywał przed właściwymi osobami do rozporządzania tymi dokumentami, bowiem uprawnione do rozporządzania nimi osoby nie wiedziały gdzie dokumenty te się znajdują i ich prawo do dysponowania nimi zostało. Oskarżyciele posiłkowi zmuszeni byli do wystosowywania w stosunku do oskarżonego pism czy wezwań mailowych do zwrotu dokumentów, które pozostawały bez odpowiedzi. Wszyscy świadkowie zgodnie zeznali, iż oskarżony nie chciał ujawnić, gdzie znajdują się dokumenty, uparczywie unikał kontaktu, umówionych spotkań, zwodził ich, nie odbierał telefonów, nie odpisywał na wiadomości sms, przedłużał terminy zwrotu dokumentów oraz twierdził, że w dokumentach panuje nieład, który musi najpierw uporządkować oraz twierdził wprost, że takich dokumentów nie odda. Opisane zachowania bezsprzecznie wskazują, iż sprawca działał w zamiarze bezpośrednim, tj. chciał ukrywać dokumentację przed osobami uprawnionymi do rozporządzania nią. Sąd słusznie uznał, iż przetrzymywanie przez oskarżonego dokumentów, którymi nie ma prawa rozporządzać stanowi ukrywanie takiej dokumentacji, czego dopuszczał się oskarżony. Również przeprowadzone u oskarżonego przeszukania wykazały, iż oskarżony przetrzymywał dokumenty, co obala twierdzenie obrony, iż wszelkie dokumenty zostały zwrócone oskarżycielom posiłkowym. Sam fakt, że oskarżony tworzył przedmiotowe dokumenty nie oznacza, że miał prawo do wyłącznego rozporządzania nimi.

Sąd odwoławczy pragnie zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie zostało oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który oparto na wnikliwej analizie, bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, wobec czego zarzut naruszenia przez Sąd art. 7 i art. 9 k.p.k. jest bezpodstawny. Wskazać w tym miejscu należy, iż zgodnie z postanowieniem SN Izby Karnej z dnia 17.01.2019r., do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie dochodzi wtedy, gdy strona nie zgadza się z wnioskami wynikającymi z przeprowadzonego postępowania dowodowego, czy kwestionuje ocenę konkretnego dowodu, lecz wtedy, gdy ocena ta przeprowadzona

jest przez sąd poza granicami zasady swobodnej oceny dowodów. Przypomnieć należy zatem jedynie, że granice te wyznacza obowiązek odniesienia się do wszystkich przeprowadzonych dowodów, oparcie na nich rozstrzygnięcia oraz dokonania oceny dowodów z uwzględnieniem reguł logiki, doświadczenia życiowego i posiadanej wiedzy. O przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów można mówić wtedy, gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawiera oczywiste błędy natury faktycznej.

Sąd wyjaśnił wszystkie istotne dla sprawy okoliczności, a kwestia ustalenia okresu przez który oskarżony jako księgowy miał obowiązek przechowywać dokumenty, na podstawie których sporządzał rozliczenia jest na gruncie niniejszej sprawy nieistotna, bowiem nie ma związku z faktem, iż oskarżony jednocześnie ukrywał przedmiotową dokumentację przed podmiotami uprawnionymi do rozporządzania nią. W odniesieniu do tego zarzutu niezasadne jest także twierdzenie obrony, iż Sąd w sposób dowolny ocenił zeznania świadków, bowiem w ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 k.p.k. sąd ma, bowiem prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka, co do przedstawionych przez niego okoliczności, pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonujący uzasadni, czego Sąd dokonał w przedmiotowej sprawie.

Analiza dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy znalazła pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w pisemnym uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co pozwoliło w pełni na przeprowadzenie kontroli instancyjnej. Sąd odwoławczy pragnie również podkreślić, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe oraz wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, zgodnie z art. 92 k.p.k., dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, bez wkroczenia przez Sąd w sferę dowolności. Ocena materiału dowodowego w zakresie czynów przypisanych oskarżonym przez Sąd Rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 2 k.p.k., 4k.p.k., 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy nie stwierdził także błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego.

W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na poprawnie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania, wobec czego zarzut obrony dot. naruszenia przywołanego przepisu jest niezasadny. Powyższe dotyczy w szczególności twierdzenia, iż Sąd nie uwzględnił zeznań złożonych przez oskarżycieli posiłkowych na rozprawach, zeznań złożonych przez pracowników oskarżonego i Ł. J., wydruków maili do D. K. i A. S., umowy o prowadzenie księgi przychodów i rozchodów, zawartej przez M. S. z oskarżonym oraz zaświadczeń z US i ZUS.

Nietrafiony jest również zarzut, iż Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy art. 170 § 1 i 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych, składanych przez oskarżonego na tej podstawie, że inne dowody wykazały okoliczność przeciwną niż ta, którą oskarżony zamierzał udowodnić. W ocenie Sądu odwoławczego wnioski dowodowe oskarżonego nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia odpowiedzialności oskarżonego w niniejszej sprawie za zarzucane mu przestępstwo i zmierzały jedynie do przedłużenia postępowania. Sąd wskazał, że w świetle otrzymanych dokumentów z KPP i z Prokuratury Rejonowej w Słupcy bezspornie wynika, że na podstawie ewidencji i posiadanych rejestrów ustalono, że nie było złożone zawiadomienie dotyczące problemów z odzyskaniem dokumentów przez D. K. od Ł. J. i przez Ł. J. od D. K. w 2016r.

W odniesieniu do zarzutów dotyczących oceny dowodów, wskazać należy iż całkowicie niezasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd art. 5 § 2 k.p.k., bowiem pozostaje on w sprzeczności z pozostałymi zarzutami dot. oceny dowodów. Z jednej strony obrona podnosi, iż Sąd w nieprawidłowy sposób przeprowadził postępowanie dowodowe, a z drugiej zarzuca Sądowi obrazę art. 5 § 2 k.p.k., co nie może mieć jednocześnie miejsca, bowiem „naruszenie zasady in dubio pro reo możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art. 7 KPK ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 KPK. Jeżeli zatem kwestionuje się ocenę poszczególnych

dowodów, nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 KPK.” (postanowienie SN Izba Karna z dnia 03.01.2019, sygn. III KK 215/18). Dodatkowo, jak wskazał SN w postanowieniu z dnia 08.11.2018r. „tylko o wątpliwościach po stronie orzekających sądów możemy mówić w kontekście zarzutu obrazy art. 5 § 2 KPK. Przepis ten dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości którejs ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd.”

W odniesieniu do zarzutu naruszenia przez Sąd art. 7 k.p.k., przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 7 k.p.k. organy postępowania, a więc także i Sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., wtedy gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.). (vide: wyrok składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 roku, publ. OSNKW 1991/9/41). Ocena całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie nie daje podstaw do przyjęcia jakiegokolwiek innej wersji wydarzeń niż ta, która została przyjęta przez Sąd meriti.

W tej sytuacji kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania, tak więc nie ma podstaw do dyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Trzeba przypomnieć, iż z art. 413 § 2 pkt. 1 k.k. wynika obowiązek dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu, co oznacza, że w jego opisie należy zawrzeć te elementy, które należą do istoty czynu, a więc dotyczące podmiotu czynu, rodzaju atakowanego dobra, miejsca i sposobu jego popełnienia oraz skutków. W szczególności powinien on zawierać wszystkie znamiona przypisanego typu przestępstwa (postanowienie SN z dnia 28 czerwca 2007 r. II KK 101/2007). W przedmiotowej sprawie ustalenia faktyczne będące podstawą dokonywanej subsumpcji pod normy prawa karnego znajdują się zarówno w wyroku, jak i w jego pisemnym uzasadnieniu.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu odwoławczego sprawstwo oskarżonego nie budzi wątpliwości, bowiem w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy bezspornym jest, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona ciągu przestępstw z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a jego wina została udowodniona. Sąd odwoławczy podzielił również zdanie Sądu I instancji w zakresie kary wymierzonej oskarżonemu, uznając iż jest ona adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jak i do stopnia winy. Sąd słusznie wziął pod uwagę fakt, iż oskarżony nie był wcześniej karany, co stanowi okoliczność łagodzącą. Jako okoliczność obciążającą Sąd słusznie uznał długość trwania oskarżonego w przestępstwie, liczbę osób pokrzywdzonych i skutek w postaci naruszenia pewności obrotu oskarżonego. Wymierzona kara grzywny jest w ocenie Sądu odwoławczego adekwatna, bowiem uzasadniona jest możliwościami zarobkowymi oskarżonego, który osiąga miesięczny dochód ok. 5000,00 zł brutto. Sąd słusznie uznał za zasadne, by zwrócić oskarżycielom posiłkowym dowody rzeczowe, oznaczone w pkt. 2 wyroku.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

W ostatnim punkcie Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych D. K., A. S. i M. S. kwoty po 840,00 zł z tytułu poniesionych wydatków w postępowaniu odwoławczym (art. 627 kpk w zw. z § 1, 9, 11 ust. 2 pkt 4, § 13, § 16 Rozporządzenia MS z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Dz. U. po. 1800 z późn. zm.).

SSO Marek Ziółkowski